

tiske Folk, og den Maade, hvorpaa mange Præster stille sig overfor Hjem og overfor Skilsmisse af Ægtefolk, synes jeg, tyder paa, at det er dem, man mindst af alle skulde ønske til fødte Medlemmer af Værgeraadene. Lad det være den almindelige Valgret, der her kommer til at give sig Udtryk. Indirekte vil det jo ganske vist blive den almindelige Valgret, idet Byraadene og paa Landet Sogneraadene skulde kunne vælge nogle Medlemmer af Værgeraadene, men saa længe vi have den privilegerede Valgret til de kommunale Raad, vil dog Værgeraadenes Sammensætning i det væsentlige blive et Udtryk for den Mening, der er den herskende indenfor Overklassen, og det vil ikke være heldigt, at Værgeraadene, som først og fremmest skulde have med de Børn at gøre, som leve i daarlige, fattige Hjem i Underklassen, have et for stærkt Overklassetilsnit. Jeg haaber derfor ogsaa, at denne Side af Spørgsmaalet, naar det kommer til at foreligge i Udvalget, maa blive ændret i Retning af, at den almindelige Valgret her kommer til den Ære og Anseelse, som den virkelig fortjener. Naar henses til den Lov, vi have faaet om Menighedsraad, synes jeg ogsaa, det er ganske meningsløst, at vi her holde os til Børnekommissionens Betænkning, som oprindeligt har foreslaaet det. Efter de Udtalelser, der faldt fra den ærede Ordfører for Venstre, haaber jeg ogsaa, at vi maa faa disse Værgeraad ændrede og faa det bragt dertil, at den almindelige Valgret kommer til at sætte sit Præg paa Værgeraadene.

Læser man omhyggeligt dette Lovforslag igennem, og læser man navnlig om de Maader, hvorpaa Stat og Kommune fremtidig skulde sørge for Børn fra daarlige Hjem, vil man blive slaaet af den Modsigelse, der er i dette Forslag. I Virkeligheden er jo Kernepunktet i denne Sag dette, at Børn, som findes i Hjem, hvor de ikke kunne faa god Røgt og Pleje, anbringes paa Børnehjem og Opdragelsesanstalter, som evne at opdrage dem. Men man vil hurtig opdage ved at gennemlæse dette Lovforslag, at Forslagsstilleren, den højtærede Justitsminister, har ligesom mange andre en Tilbøjelighed til at foretrække de private Plejehjem fremfor Børnehjem og Opdragelsesanstalter. Nu skal jeg villig indrømme, at Børnehjem og Opdragelsesanstalter, navnlig større Anstalter, ikke byde den Garanti for god Opdragelse af de enkelte som smaa og middelstore Børnehjem og Opdragelsesanstalter, og jeg indrømmer

gerne, at det i Tilfælde, hvor Barnet er flinkt og skikkeligt, maa foretrækkes, at det bliver anbragt hos en privat Familie, som økonomisk evner at tage sig af det og ogsaa paa anden Maade er i Stand til at træde det i Faders og Moders Sted. Men vi maa vel erindre, at de Børn, hvorom der her er Tale, som Regel ere udgaaede fra daarlige Hjem og have faaet en saa forhutlet Opdragelse, at der skal virkelig kyndige, pædagogiske Mænd og Kvinder til at raade Bod paa den Skade, Barnet hidtil har lidt, og det vil man, tror jeg, i de fleste Tilfælde ikke kunne vente i private Hjem, der jo som Regel ville være fattige Hjem, hvor man mere tager sig af Barnet for at have en Indtægt af det og for selv at have Gavn af det end for at gøre Barnet Gavn. Naturligvis kunne de to Synspunkter godt forliges, men navnlig hvor Talen er om Børn fra slette Hjem, tror jeg, man fortrinsvis bør foretrække, at de anbringes i Børnehjem og Opdragelsesanstalter.

Det foreslaas, at der skal oprettes særlige Opdragelsesanstalter for Børn, der ere sædeligt fordaeruede, eller som paa Børnehjem eller private Plejehjem eller almindelige Opdragelsesanstalter have udvist en uskikkelig Optræden, og ærede Medlemmer ville i § 32 finde en Fortegnelse over de Straffe, som kunne tildeles disse Børn. Det drejer sig ganske vist om Personer i 14—18 Aars Alderen, men jeg kalder dem Børn, navnlig fordi de, hvorom der her er Tale, have faaet en saa ringe og mangelfuld Opdragelse, at deres aandelige Udvikling slet ikke staar Maal med den, som unge Personer i den Alder, der have faaet en god Opdragelse, sædvanlig have. I denne § 32, som den ærede Ordfører for Venstre gled ganske let hen over, foreslaas det, at foruden Berøvelse af tilstaaede Begunstigelser eller Udmærkelser samt af Andel i Arbejdsfortjenesten, hvor saadan er indrømmet, kan der idømmes følgende Disciplinærstraffe:

1. Arbejde i Fritiden;
2. Indsættelse i lyst Enrum i Fritiden og under Maaltiderne i indtil 14 Dage;
3. Berøvelse af et Maaltid dagligt i 2 Dage, eller for Personer over 15 Aar, i indtil 3 Gange 2 Dage, hver Gang med 2 Dages Mellemløst. Naar saadan Straf er udstaaet, kan den ikke paa ny ikendes, førend mindst 14 Dage ere forløbne efter Udtaaelsen;
4. Indsættelse i Arbejdscelle for Børn mellem 12 og 15 Aar i indtil 7 Dage, for Personer mellem 15 og 18 Aar i